

هذه نصيحتي إلى كل شيعي باللغة التركية

ŞİÂ MENŞUBUNA NASIHAT

Telif

Ebu Bekir el-Cezâirî

Çeviri

Muhammed Şahin

İTHÂF

Fikri ve vicdânı hür, hakkı ve hayrı seven,
doğruyu bilmek ve öğrenmek arzusunda
olan her şîâ mensubuna!

Özet olarak kaleme aldığım bu kitapçığı her
şîâ mensubuna ithâf ediyor ve ondan sadece
bunu okumasını, okurken de ona nasihat
etmekten başka bir amacımın olmadığına
inanmasını ümit ederim.

Vesselâm...

Ebubekir el-Cezâirî

Mescid-i Nebevî Vaizi

ÖNSÖZ

Hamd, yalnızca Allah'adır. Salât ve selâm, Allah'ın elçisi nebimiz Muhammed'e, O'nun âile halkına ve ashâbına olsun.

Açıkça söylemek gerekirse ben, -ki hakkın söylenmesi gerekir- ehl-i beyt şîâsını ve ehli beyti sevmekte aşırıya gidip onları savunan, dînin bazı tâli meselelerinde yakın veya uzak yorumlar nedeniyle ehl-i sünnete muhâlefet eden bir topluluk olarak biliyordum.

Bu nedenle bazı kardeşlerin onları fâsık ilân etmelerine, bazen de onları İslâm dâiresinden çıkarmalarına (tekfîr etmelerine) kızıyor, hatta çok üzülüyordum. Fakat bu durum fazla uzun sürmedi ki, kardeşlerimizden birisi ehl-i beyt şîâsı hakkında doğru hüküm verebilmem için onlara âit olan bir kitabı okumamı tavsiye etti.

Kitap seçimi olarak şîâ mezhebinin isbâtı konusunda sözüne en çok itibar edilen birisi olan Küleynî'nin "**el-Kâfî fî Usûli'd-dîn**" adlı kitabı oldu.

Küleynî'nin kitabını okuyup ilmî gerçeklerle neticeye vardıktan sonra, şiâyâ karşı duygusal davrandığımdan dolayı beni hatalı gören, ehli sünnetle doğru veya yanlış nedenlerle İslâm dînine mensup olduklarını söyleyen bu topluluk arasında varolan bazı kırgınlıkların giderilmesini ümit ederek onlara şirin görünmek istediğimden dolayı beni ayıplayıp bu durumu hoş karşılamayan kardeşlerimden özür dilememi gerekli kıldı.

Şiâ mezhebinin isbâtı konusunda şiânın güvendiği en önemli kitaptan derlediğim gerçekleri takdim ediyor ve bütün şiâ toplumunu, bu gerçekleri samimiyet ve insafla düşünmeye, ardından da şiâ mezhebi ve bu mezhebe mensup olmak konusunda hüküm vermeye çağırıyorum.

Eğer bu mezhebin hak olduğuna ve bu mezhebe mensup olmanın doğru olduğuna hüküm verirse, şiâ mezhebine mensup olan herkes mezhebini yaşamaya devam etsin.

Yok, eğer bu mezhebin temelsiz ve bâtil olduğuna, bu mezhebe mensup olmanın çirkin

olduğuna hüküm verirse, her şiâ mensubuna düşen görev; kendi kendine nasihat ederek kurtuluşunu istemek için bu mezhebi terk edip ondan uzaklaşmaktır.

Milyonlarca müslümana yeten Allah Teâlâ'nın kitabı Kur'an-ı Kerim ile elçisi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sünneti, ona da yeter.

Yine, gerçek ortaya çıktıktan sonra bir müslümanın katı bir taklitçilik veya milliyetçilik taassubu gütmesinden veyahut da dünyevî menfaatını korumak uğruna bâtılda ısrar etmesinden Allah'a sığınırım.

Böyle yapan kimse, hem kendisini aldatmış, hem de nifak ve hilekâr bir yol izlemiş olur. Böylelikle evlâtlarını, kardeşlerini ve kendisinden sonra gelecek nesilleri haktan yüz çevirerek bâtıla, sünnetten uzaklaştırarak bidata, gerçek İslâm dîninden çirkin mezhebine ileterek fitneye sebep olmuş olur.

Ey şiâ mensubu!

Aşağıda sayacağım ilmî gerçekler, inanmakta olduğunuz mezhebinin esâsı ve dîninin kâideleridir.

Seni ve kavmini, İslâm adına İslâm'dan, hak adına haktan uzaklaştırmak için sana ve senden önceki nesillere bu esâs ve kâideleri koyan hilekâr ve kâtil eller, azgın ve şerli nefislerdir.

Ey şîâ mensubu!

İnanmakta olduğun mezhebin temel taşı ve şîânın ana kaynağı durumunda olan **“el-Kâfî fî Usûlid-dîn”** adlı kitabın içerdiği yedi gerçeği sana takdim ediyorum. Bu gerçeklere bir göz atıp iyice düşünmelisin.

Allah Teâlâ'dan, bu gerçekleri okuduktan sonra sana hakkı hak olarak göstermesini ve onu inanç olarak yaşamanda sana yardımcı olmasını, yaşarken de her türlü zorluklara karşı dayanma gücünü vermesini dilerim.

Şüphesiz Allah Teâlâ'dan başka hak ilâh yoktur. Ve O'ndan başka her şeye yücü yeten de yoktur.

1. GERÇEK

Tevrât, Zebûr ve İncil gibi ilâhî kitapların birer nüshâsının Ehl-i Beyt âlimlerinde bulunduğundan Ehl-i Beyt ve şîâsı Kur’ân-ı Kerîm’e ihtiyaç duymamaktadırlar!

Ey şîâ mensubu!

Bu gerçeği teyid eden, senin de inanmanı gerektiren olay; “**el-Kâfî fî Usûlî’ d-dîn**” adlı kitapta haber verilen husustur. Kitabın yazarı Küleynî bu konuda şöyle der: “İmamların ellerinde, Allah tarafından indirilmiş bütün kitaplar bulunmaktadır. İmamlar, değişik dillerde olmasına rağmen bu kitapların hepsini okuyup anladıklarına dâir bölüm”¹

Küleynî, bu hususta Ebu Abdullah’dan² rivâyet edilen iki hadisi delil gösterir. Buna göre, Ebu Abdullah, -güyâ - İncil, Tevrât ve Zebûr’u Süryânice okuyormuş!!!

Yazarın bu sözünün arkasında yatan niyeti bellidir. O niyet de şudur: Ehli beyt ve şîâsının

1 el-Kâfî fî Usûlî’ d-dîn, Kitâbul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 207

2 Ebu Abdillâh; Câfer Sâdık’ın künyesidir. (Çeviren)

bu konuda imamlara tâbî olduğudur. Dolayısıyla imamlar, daha önceki elçilere inen kitapları bildiklerinden dolayı Kur'ân-ı Kerîm'e ihtiyaç duymayabilirler.

Bu inanç, şîâyı İslâm ve müslümanlardan ayıran çok büyük bir tehlikedir. Hangi sebeple olursa olsun Kur'ân-ı Kerîm'e ihtiyaç olmadığına inanmak, şüphesiz insanı İslâm dâiresinden çıkarıp müslümanlardan uzaklaştırır. Şîânın bu düşünce ve inancı, İslâm ümmetini, inanç esâsları, ahkâm ve âdâb konusunda birbirine bağlayan ve onları tek bir ümmet yapan Kurân-ı Kerîm'den yüz çevirmek demek değil midir?

Yine, tahrif olunarak hükmü ortadan kaldırılan kitapları okuyarak onlara önem vermek ve içindekilere göre yaşamak, Kurân-ı Kerîm'den yüz çevirmek demek değil midir?

Kurân-ı Kerîm'den yüz çevirmek, İslâm dîninden çıkış ve küfür sayılmaz mı?

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, Ömer'in -Allah ondan râzı olsun- elinde Tevrât'tan bir sayfa gördüğü zaman onu yırtmış ve ona, "Size, berrak ve tertemiz Kur'ân'ı getirmedim mi?"

dediği halde tahrif olunmuş ve hükmü ortadan kaldırılmış kitapları okumak nasıl câiz olur?

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, Ömer'in -Allah ondan râzı olsun- Tevrât'tan koparılan o sayfaya bakmasına dahi râzı olmuyorsa, temiz ehli beytten birisinin, eski kitapların hepsini toplaması ve değişik dillerde olmasına rağmen onlara yönelmesi ve onları okuması hiç düşünülebilir mi?

Hem bunları niçin yapsın ki?

Acaba o kitaplara bir ihtiyacı olduğundan dolayı mı, yoksa bunun ardında istediği başka bir şey mi var?

Allah'a yemin olsun ki, bunun ardında yatan amaç; İslâm'ı ve müslümanları ortadan kaldırmak için âlemlerin Rabbi olan Allah'ın elçisinin ehli beytine yapılan iftiradan başka bir şey değildir.

Son olarak, şiâyâ mensup herkesin şunu bilmesi gerekir ki, hangi sebeple olursa olsun bir insanın Kur'an-ı Kerîm'in tamamına veya bir kısmına ihtiyaç olmadığına inanması, onun İslâm dininden çıkması ve mürted olması demektir. Bu

inanç, sâhibini İslâm dîni ve müslümanlarla olan bağını koparır.

O Kur'an-ı Kerîm ki, Allah Teâlâ onu hiçbir noksanlık veya fazlalık olmaksızın müslümanların gönüllerinde günümüze kadar koruduğu ve sonsuza dek öyle kalacak olan, vahîy emîni Cebrâîl -aleyhisselâm-'ın Allah tarafından, elçilerin efendisi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e indirdiği, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, ashâbı ve onlardan sonra gelen milyonlarca müslümanın tevâtür yoluyla günümüzü kadar okudukları bir kitaptır.

Nitekim Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'i koruma görevinin kendisinde olduğunu belirterek şöyle buyurmuştur:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

“Şüphesiz Zikr'i (Kur'an'ı) (Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e) **biz indirdik ve onu** (bir değişikliğe uğratılarak ilâve edilmekten veya noksanlaştırılmaktan veyahut da bir kısmının kayba uğratılmasından) **koruyacak olan da yalnızca biziz.”** (Hicr, 9)

2. GERÇEK

Sahâbeden Ali -Allah ondan râzı olsun- ve ehli beyt imamlarından başka hiç kimse-nin Kur'an-ı Kerîm'i toplayıp ezberlemediği inancı!

Küleynî, bu inancı adı geçen kitabında zikretmiş ve kendisinin de bu inanca sâhip olduğunu belirterek şu olayı delil göstermiştir:

“Câbir b. Yezîd el-Cû'fî'den rivâyet olunduğuna göre, o şöyle demiştir:

Ebu Câfer -aleyhisselâm-'ı şöyle derken işittim: “Kur'an'ın tamamını topladığını iddiâ eden yalancıdır. Kur'an'ı nâzil olduğu gibi Ali b. Ebî Tâlib ve ondan sonra gelen imamlardan başka kimse toplayıp ezberlememiştir.”¹

Ey şîâ mensubu!

Bilmelisin ki -Allah Teâlâ, beni ve seni hak dînine ve dosdoğru yoluna iletсин- bu inanç yani ehli beyt imamlarından başka müslümanlardan hiç kimsenin Kur'an'ı toplayıp ezberlemediğine

1 el-Kâfî fî Usûlî'd-Dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 26

inanmak; bozuk ve bâtil bir inançtır. Bu inancı yerleştiren kimsenin niyeti; ehli beyt ve şîâsı dışındaki müslümanları tekfir etmektir. Böyle inanmak ve düşünmek; bu inancın ne kadar bozuk ve bâtil, aynı zamanda da şerli olduğunu gösterir.

Bunun şerrinden Allah Teâlâ'ya sığınırız.

Bu inancın bozuk ve bâtil olduğunu şöyle izâh edebiliriz:

1. Osman b. Affân, Ubeyy b. Ka'b, Zeyd b. Sâbit ve Abdullâh b. Mesud -Allah onlardan râzı olsun- gibi sahâbenin mushafları ve Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbından yüzlercesinin Kur'an'ı ezberleyip topladıkları halde, onları yalanlamak; onların günâhkâr ve sözlerinde adâletsiz olduklarını gerektirir. Pak ehli beytten hiç kimse bunu söylemez. Bunu fitne çıkarıp müslümanların arasını açmak isteyen, İslâm düşmanları söylerler.

2. Ehli Beyt şîâsının dışındaki müslümanların geneli Kur'an'ın bir kısmıyla amel edip diğer kısmını terk ettikle-rinden dolayı dalâlette olmaları ki, bunun küfür ve dalâlet olduğunda

hiç şüphesiz yoktur. Çünkü müslümanlar, Allah'ın indirdiği Kur'an'ın hepsiyle değil de bir kısmıyla Allah'a ibâdet etmiş sayılırlar. Buna göre müslümanların sâhip olup da yaşayamadığı Kur'anın diğer kısmında akâid, ibâdetler, âdâb ve ahkâm ile ilgili âyetlerin olması mümkündür.

3. Bu inanç, Allah'ın şu sözünü yalanlamayı gerektirir:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

“Şüphesiz Zikr'i (Kur'an'ı) (Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'e) biz indirdik ve onu (bir değişikliğe uğratılarak ilâve edilmekten veya noksanlaştırılmaktan veyahut da bir kısmının kayba uğratılmasından) koruyacak olan da yalnızca biziz.” (Hicr, 9)

Allah'ı yalanlamak ise küfürdür. Hem de ne küfür!

4. Allah'ın kitabını müslümanların hepsine değil de yalnızca kendi şîâsından dilediklerine has kılıp saklamak ehl-i beyte câiz midir?

Ehl-i Beytin münezzeh olduğu bu hareket, Allah Teâlâ'nın rahmetini gizleyip, ona tek

başına sâhip olmak ve onu gasbetmek demek değil midir?

Allah'ım! Biz biliyoruz ki elçin Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ve ehl-i beytin bu yalanından uzaktır.

Allah'ım! Elçin Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ehli beytine yalan isnad edip onlara iftirâ edenlere lânet et.

5. Bu inanç, sadece şiânın hak sâhibi ve hak üzere olduğunu gerektirir. Çünkü şiâ, -iddiâlarına göre- Kur'an'ın noksansız olarak tamamına yalnızca kendileri sâhiptirler. Böylelikle onlar, Allah'ın indirdiğinin tamamıyla Allah'a ibâdet etmekte, diğer müslümanlar ise Kur'an'ın çoğundan ve ondaki hidâyetten mahrum olduklarından dolayı dalâlettedirler.

Ey şiâ mensubu!

Bu gibi saçmalıkları akli-selim birisi söylemekten münezzeh olduğu halde İslâm'a ve müslümanlara mensup birisi nasıl söylesin?

Şüphesiz Allah Teâlâ, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- vefât etmeden Kur'an'ın inişini kemâle erdirip açıklamasını tamamlamış, müs-

lûmanlar da onu gönüllerinde ezberleyerek yazıya dökmüşlerdir.

Böylelikle Kur'an, müslûmanlar arasında yayılarak hepsine ulaşmış ve herkes tarafından ezberlenmiştir. Kur'an'ın toplanması ve ezberlenmesi konusunda ehli beyt ile diğer müslûmanlar arasında hiçbir fark yoktur.

O halde nasıl olur da “Kur'an'ı ehl-i beyt'ten başka hiç kimse toplayıp ezberlememiştir. Bunu iddiâ eden yalancıdır.” denilebilir?

Bunu söyleyene meydan okunsa ve kendisine şu soru sorulsa hâli nice olur dersiniz?

“Ehl-i Beyt şîâsına has olan bu Kur'an'dan bize bir sûre veya bir kaç sûre gösterebilir misin?”

Allah'ım! Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim ki bu büyük bir iftirâdır.

3. GERÇEK

Geçmiş peygamberlerden geriye kalan taş ve âsâ gibi eserlere bütün müslümanların değil de yalnızca ehl-i beyt ve şîâsının sâhip olması!

Bu gerçeği doğrulayıp isbât eden olay yine “el-Kâfi fî Usûlid-dîn” adlı kitabın yazarı Küleynî’nin rivâyet ettiği kıssadır. O şöyle der: “Ebu Basîr, Ebu Câfer -aleyhisselâm-’dan rivâyet ettiğine göre, Ebu Câfer şöyle demiştir:

- Mü’minlerin emîri Ali -aleyhisselâm- karanlık bir gecede mırıldanarak dışarı çıkıp şöyle demeye başladı: Hım... Hım... Karanlık bir gece... İmam Ali, üzerinde Âdem’in gömleği, parmağında Süleyman’ın yüzüğü ve elinde Musa’nın âsâsı olduğu halde huzurunuzda çıktı.”

Küleynî yine şöyle rivâyet eder: “Ebu Hamza, ‘Ebu Abdullah -aleyhisselâm-’ı şöyle derken işittim’ der:

- Musa’nın levhâları ve âsâsı bizdedir. Biz, nebi ve rasûllerin vârisleriyiz!”¹

1 el-Kâfi fî Usûli’-d-dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 227

Ey şîâ mensubu!

Bu inanç, özellikle de bu üçüncü gerçekte belirtilen inanç, birçok konuda son derece bozuk ve çirkin hükümleri kabul etmeni gerektirir ki, senin gibi akıl sâhibi birisinin bunlardan uzaklaşması ve bunları kabul etmemesi gerekir.

Bu bozuk ve çirkin hükümleri şöyle sıralamak mümkündür :

1. Ali'yi -Allah ondan râzı olsun- yalanlamaktır: Zira Ali'ye:

- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- siz ehli beytine özel bir şey ayırdı mı? diye sorulduğunda, o;

- Şu kılıcımın kınındakinden başka bir şey ayırmadım” demiş ve içerisinde dört şey yazılı bulunan sayfayı çıkardı.”¹

1 Buhârî, Müslim ve diğer hadîs âlimleri bu dört şeyi kitaplarında zikretmişlerdir.

Buna göre Ali'nin -Allah ondan râzı olsun- kılıcının kınından çıkardığı sayfada şu dört şey yazılıydı:

1. Allah'tan başkası adına kurban kesene Allah lânet etsin.

2. Tarla veya arazinin sınır taşını çalana veya değiştirene Allah lânet etsin.

2. Bu sözü Ali'ye -Allah ondan râzı olsun- nisbet ettiklerinden dolayı ona iftira etmişlerdir.

3. Bu inanç, sâhibinin ne kadar aşağılayıcı bir davranış içerisinde bulunduğunu, bu inancının ne kadar saçma olduğunu, akıl yönünden de noksan olduğunu ve kendisine dahi saygısının olmadığını gösterir.

Örneğin Küleynî'ye, "Süleyman'ın yüzüğü, Musa'nın âsâsı veya Musa'ya indirilen levhâlar nerededir?" diye sorulsa hiçbir cevap veremez ve iddiâ ettiği şeylerden hiç birisini getirmeye gücü yetmez.

Bundan da anlaşılıyor ki kıssa baştan sona kadar yalan ve düzmecedir.

Bundan daha açık olarak şöyle söylenebilir:

-
3. Anne-babasına lânet edene Allah lânet etsin. (Bu lânet, dolaylı yoldan da olabilir: Örneğin bir kimsenin başkasının anne-babasına lânet etmesi, anne-babasına lânet edilen kimse de onun anne-babasına lânet ederse, işte bir kimsenin anne-babasına lânet etmesi demektir.)
 4. Kendisine had cezası uygulanmasın diye, yeryüzünde olay çıkaran kimseyi yanında barındıran kimseye Allah lânet etsin. (Çeviren)

- O halde Musa'nın âsâsı ve Süleyman'ın yü-züğü gibi mucizeler ehli beyt şîâsının elindeydi de tarih boyunca senden önceki ehli beyt şîâsı, birçok ezâ ve cefâyâ maruz kalmasına rağmen niçin düşmanlarını yok etmek için bunları kullanmadılar?

4. Bu yalan dolu rezâletin arkasında yatan hedef; şîânın hidâyet, kendilerine düşmanlık eden ehli sünnet müslümanlarının dalâlet üzere olduklarını ispatlamak içindir. Bundan da kasıt; İslâm ümmetinden ayrı bir durumda bulunan şîânın, bu topluluğun ileri gelenleri ile bunların gerisindeki art niyetli ve çirkin arzulu insanların, İslâmı yıkmak ve müslümanların birliğini parçalamak uğruna bir hayatı gerçekleştirmek için bu mezhebi kalıcı kılmasıdır.

Bu bozuk ve şerli bir gâyeyi gerçekleştirmek için inanılan bu inanç ne kötü bir inanç, buna inanan veya râzı olan insan da ne kötü insandır!

4. GERÇEK

Bütün müslümanların değil de sadece ehli beyt ve şîâsının ilâhî ve nebevî bilgilere sâhip oldukları inancı!

Bu gerçeğin kaynağı da yine “**el-Kâfi fî Usûlid-dîn**” adlı kitabın yazarı Küleynî’dir.¹

Küleynî şöyle der:

“Ebu Basîr’den rivâyet olunduğuna göre, o şöyle der: Ebu Abdullah -aleyhisselâm-’ın huzuruna girdim.

O’na: Canım sana fedâ olsun. Senin şîân, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’in, Ali -aleyhisselâm-’a ilimden bin kapı öğrettiğini, her kapıdan da bin kapı açıldığını söylüyorlar, dedim.

Bunun üzerine, Ebu Abdulah -aleyhisselâm- ona şöyle dedi:

- Yâ Ebâ Muhammed! Rasûlullâh -sallallahu aleyhi ve sellem-, Ali -aleyhisselâm-’a bin kapı öğretti. Her kapıdan da O’na bin kapı açılır.

1 el-Kâfi fî Usûlî’d-dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 138

Ebu Basîr:

- Bu, benim söylediğim söz gibidir, dedim.

Ebu Abdullah:

- Yâ Ebâ Muhammed! Bizde bir câmia vardır ki, onun ne olduğunu bilirler mi? dedi.

Ebu Bâsîr:

- Canım sana fedâ olsun! Câmia nedir? diye sordum.

Ebu Abdullah:

- Câmia, uzunluğu Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- 'in dirseği gibi yetmiş dirsek boyunda olan bir sahifedir. Ali -aleyhisselâm- o sahifeyi ağzından çıkan sözleri, helâl ve haramı, insanların ihtiyaç duyacakları her şeyi, hatta vurma sonucu vücutta bırakılan bir çizimin diyetini dahi sağ eliyle yazdı.

Ebu Basîr:

- Allah'a yemîn olsun ki, ilim dediğin işte budur! dedim, dedi.

Ebu Abdullah:

- O öyle bir ilimdir ki, önceki gibi değildir, dedi.

Ardından bir süre sustuktan sonra şöyle devam etti:

- Bizde 'Cefr' vardır. Cefrin ne olduğunu bilirler mi?

Cefr: Deriden yapılmış öyle bir kaptır ki, onda nebilerin, vasîyet edenlerin ve İsrâiloğullarından gelmiş geçmiş bütün âlimlerin ilimleri vardır.

Ebu Basîr:

- Allah'a yemîn olsun ki, ilim dediğin işte budur! dedim, dedi.

Ebu Abdullah:

- O öyle bir ilimdir ki, önceki gibi değildir, dedi..

Ardından bir süre sustuktan sonra şöyle devam etti:

- Bizde Fâtıma -aleyhasselâm- mushafı (Kur'an'ı) vardır. Fâtıma mushafının ne olduğunu bilirler mi?

Ebu Basîr:

- Fâtıma mushafı nedir? dedim, dedi.

Ebu Abdullah:

- O öyle bir mushaftır ki, sizin şu Kur'an'ınızın üç katı kadardır! Allah'a yemin olsun ki, o mushafta sizin Kur'an'ınızdan bir harf dahi yoktur.

Ebu Basîr:

- Allah'a yemîn olsun ki, ilim dediğin işte budur! dedim, dedi.

Ebu Abdullah:

- O öyle bir ilimdir ki, önceki gibi değildir, dedi.

Ardından bir süre sustuktan sonra şöyle devam etti:

- Bizde öyle bir ilim vardır ki, geçmişte olmuş, şu anda olan ve kıyâmete kadar olacak olayların ilmi vardır!¹

Şimdi, bu bâtil inancın gerçek sonucunu şöyle sıralamak mümkündür:

1. Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerîm'e ihtiyaç duymamak apaçık küfürdür.

2. Bütün müslümanların değil de sadece ehli beyt şîâsının her türlü bilgilere sâhip olması

1 Kuleynî'nin sözü burada bitmektedir

ki bu hareket, Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'e nisbet edilen apaçık bir ihânettir.

Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ihânet nisbet etmenin küfür olduğunda şüphe yoktur, tartışma da kabul etmez.

3. Ali'nin -Allah ondan râzı olsun- şu sözünü yalanlamaktır:

“Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- biz ehli beytine bir şey ayırmadı.”

Bir müslümana yalan isnâd etmek nasıl haram olup câiz değilse, Ali'ye -Allah ondan râzı olsun- yalan isnâd etmek de haramdır ve câiz değildir.

4. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e yalan isnâd etmek ki, bu, Allah katında günâhların en büyüğü ve en çirkinidir.

Çünkü Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bu konuda şöyle buyurmuştur:

“Bana yalan isnâd etmek, sizden birinize yalan isnâd etmek gibi değildir. Kim, bana bilerek yalan isnâd ederse, Cehenneme girsin.”

5. Fâtıma'ya -Allah ondan râzı olsun- has olup bu Kur'an'ın üç katına denk olan Fâtıma mushafı olduğunu ve bu mushafta elimizdeki Kur'an'dan bir harf dahi olmadığını söyleyerek Fâtıma'ya iftirâ etmektedir.

6. Bu inanç sâhibinin, ilâhî ve nebevî bilgilere sâhip olduğundan dolayı hidâyet, diğer müslümanların ise bundan mahrum olarak dalâlet üzere olduklarına inanmasıyla kendisinin müslümanlardan olması veya müslümanların cemaatından sayılması mümkün değildir.

7. Son olarak, Allah Teâlâ'nın dîn olarak başkasını asla kabul etmediği İslâm dînine böyle saçma sapan, bâtıl ve çirkin yalan nisbet edilir mi?

Oysa Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

“Kim, İslâm'dan başka bir dîn ararsa, o dîn ondan asla kabul olunmayacaktır. Ve o,

âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”

(Â-i İmrân, 85)

O halde, Ey şiâ mensubu!

Bu büyük bataklıktan hep birlikte kurtulmak için benimle beraber şöyle söyler misin:

“Allah’ım! Sırf kullarını saptırmak, İslâm’ı yok etmek ve elçin Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-’in ümmetini parçalamak için sana, elçine ve temiz ehl-i beytine iftira edenleri terk edip onlardan uzaklaşıyoruz.”

5. GERÇEK

Musa Kâzım'ın, şîâ için kendini fedâ ettiği inancı!

Bu gerçeği de yine Küleynî “**el-Kâfî fî Usûlid-dîn**” adlı kitabında zikretmektedir.

Küleynî adı geçen kitabında şöyle rivâyet eder:

“Ebu Hasan Musa Kâzım, -şîânın oniki imamının yedincisidir- şöyle demiştir:

- Allah Teâlâ, şîâya hiddetlenince, kendimi veya şîâyı fedâ etmem konusunda beni muhayyer kıldı. Ben de kendimi fedâ ederek onları ölümden kurtardım.”¹

Ey şîâ mensubu!

Şimdi, sana buna inanmanı gerektiren, inandıktan sonra da içerdığı söz ve anlam bakımından doğrulamayı zorunlu kılan bu hikâyenin kaynağı nedir?

Musa Kâzım -Allah ona rahmet etsin-, kendisine tâbi olanları (şîâyı) kurtarma uğruna, Allah'ın

1 el-Kâfî fî Usûlî'd-dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 260

şîâyı bağışlayıp cennete hesapsız girdirmesi için kendisini fedâ ederek canına kıyacak ve Allah Teâlâ da buna râzı olacak!!!

Ey şîâ mensubu!

Allah Teâlâ, sevdiği ve râzı olduğu şeylerde beni ve seni muvaffak kılsın. İnanç, söz ve davranışının düzgün olması için bu iftirayı iyice düşün! Haktan uzak olması, doğrulukla hiçbir alakasının nedeniyle buna iftiradan başka bir şey demiyorum. Bu iftirayı iyice düşündükten sonra ona inanan bir insanın ne kadar büyük günâhlar işlemeyi gerekli kıldığını görürsün.

Allah Teâlâ'yı Rab, İslâm'ı dîn, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'i nebî ve rasûl olarak bildiğin sürece bu günâhların hiçbirisinin sana nisbet edilmesine veya senin ona nisbet edilmene asla râzı olmazsın.

Bu büyük günâhlar şunlardır:

Allah Teâlâ:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ...﴾

“Allah’a yalan isnâdında bulunarak O’na iftirâ edenden daha zâlim kim olabilir?”

(En'am, 93) buyurduğu halde, Allah Teâlâ'nın, Musa Kâzım'a vahyederek şiâyâ hiddetlendiğini ve Musa Kâzım'a, ya kendisini ya da şiâsını fedâ etmesi konusunda muhayyer kıldığını, Musa Kâzım'ın da şiâyı kurtarma uğruna kendisini fedâ ettiğini iddiâ etmek, Allah'a yemin olsun ki, O'na yapılan en büyük iftirâdır.

2. Musa Kâzım'a -Allah ona rahmet etsin- yalan isnâdında bulunarak bu sözle ona iftirâ etmektir. Allah'a yemin olsun ki, Musa Kâzım bu iftiradan uzaktır.

3. Musa Kâzım'ın nebi olduğuna inanmaktır. Allah'a yemin olsun ki, Musa Kâzım, ne bir nebî, ne de bir elçidir. Allah'ın Musa Kâzım'a hiddetlendiğini, kendisini veya şiâsını fedâ etmesi konusunda muhayyer kıldığını haber vermesi, Musa Kâzım'ın da şiâsı için kendisini fedâ ederek ölmeye râzı olduğunu söyleyen kimsenin bu sözünden Musa Kâzım'ın nebi olduğu açıkça anlaşılır!!!

Bilindiği gibi müslümanlar, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra nebi olacağına veya geleceğine inanan kimsenin, Allah

Teâlâ'nın şu sözünü yalanladığından dolayı kâfir olduğunda hemfikirdirler.

﴿ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ اللَّهِ
وَخَاتَمَ النَّبِيِّنَّ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴾

“Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat O, Allah'ın elçisi ve nebilerin sonuncusudur (O'ndan sonra kıyâmete kadar nebi gelmeyecektir). Allah, (amellerinizden gizli-saklı) her şeyi en iyi bilendir.” (Ahzâb, 40)

4. Hristiyanların, İsâ'nın insanlığı kurtarma uğruna çarmıha gerilerek kendisini fedâ ettiğine inandıkları gibi, şiânın da bu gerçeğe inanarak hristiyanlıkla aynı inancı paylaşmış olmasıdır ki -güya- İsâ -aleyhisselâm- insanların işledikleri günâhlara keffâret olması için kendisini fedâ edip çarmıha gerilmeye râzı olmuş, dolayısıyla onları Allah'ın gazâbı ve acıklı azabından kurtarmak için kendisini fedâ etmiştir. Şiâ da aynı şeye inanmaktadır. Zira dediğimiz gibi şiâ, Allah Teâlâ'nın, Musa Kâzım'ın şiâsını helâk edeceğini dolayısıyla ya şiâsını ya da kendisini öldürerek fedâ etmesi konusunda Musa Kâzım'ı

muhayyer kıldığını, Musa Kâzım'ın da Allah'ın şîâyâ hiddetlenip azap etmemesi için kendisini fedâ ederek şîâyı kurtarmaya râzı olduğuna inanmaktadır.

O halde şîâ ile hıristiyanlar inanç olarak aynıdır.

Hıristiyanlar, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerîm'in açık ifâdesiyle kâfirdirler. Bir şîâ mensubu, îmân ettikten sonra kâfir olmaya râzı olur mu?

Ey şîâ mensubu!

Andolsun ki seni öyle bir iş için hazırlamışlar, bir bilebilsen,

Başiboş hayvan gibi onlara av olmaktan kendini uzak tut.

Ey şîâ mensubu!

Son olarak sana şunu tavsiye ediyorum: Bu saçma sapan ve bâtil şeylerden uzaklaşarak kendini kurtar, Allah'ın dosdoğru yolu olan gerçek mü'minlerin yolunu tut.

6. GERÇEK

Şiâ imamlarının günâh işlemedikleri, onlara vahiy geldiği ve kendilerine itaat edilmesi gerektiği konularında -Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’e helâl olan dörtten fazla kadınla evlenme dışında- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile aynı konumda oldukları inancı!

Şiâ imamlarının Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile aynı konumda olduğu inancını yine **“el-Kâfî fî Usûli’-d-dîn”** adlı kitabın yazarı Küleynî iki şekilde rivâyet etmiştir.

Birinci rivâyette Küleynî şöyle der: “Mufaddal, Ebu Abdullah’ın yanındayken ona şöyle der: “Canım sana fedâ olsun! Bana söyler misin? Allah, kullarının bir insana itaat etmesini farz kıldığı halde, o insana semâdan vahyin gelmesini engeller mi?”

Ebu Abdullah:

- Hayır! Allah kullarının bir insana itaat etmesini emrettikten sonra o insandan semânın haberini -vahyi- engellemekten kul-

larına daha cömert, daha merhametli ve daha şefkâtlidir.”¹

Bu rivâyetin delâlet ettiği anlam şudur:

Allah'ın, insanların hepsine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e itaat etmelerini farz kıldığı gibi, şîâ imamlarına da mutlak olarak itaat etmelerini farz kılmıştır. Buna göre şîâ imamlarına vahiy gelmekte, onlar sabah-akşam gökten haber almaktadırlar. Böylelikle şîâ imamları, nebî ve elçidirler veya aynen onlar gibidirler. Onlardan hiçbir farkları yoktur.

Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra nebi olduğuna ve ona vahiy geldiğine inanmak, İslâm'dan dönmektir ve -müslümanların oybirliğiyle- küfürdür.

İnancıyla iftihar eden bir şîâ mensubu nasıl olur da kendisine iftirâ eden ve İslâm'dan uzak bir şekilde kâfir olarak yaşamayı zorunlu kılan bir inanca inanır. Onun amacı bu bâtil inanca inanmak değildir. Çünkü şîâ mensubu bir kimse,

1 el-Kâfi fî Usûlî'd-dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 229

îmân edip müslüman olmak ve müslümanlardan olmaktan başka bir şeyi düşünmez.

Bu insanları senden koparan ve senin yolundan saptıran kâtil elleri kes Allah'ım!

İkinci rivâyette Kuleynî şöyle der: “Muhammed b. Sâlim'den rivâyet olduğuna göre, o şöyle der: Ebu Abdullah aleyhisselâm'ı şöyle derken işittim: İmamlar, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in konumundadırlar, fakat nebiler değildir. Ayrıca Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'e helâl olan dörtten fazla kadınla evlenmek onlara helâl değildir. Bunun dışında Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in konumundadırlar.”¹

Bu rivâyet, görünüşte bazı çelişkilerle dolu olmasına rağmen birinci rivâyette olduğu gibi, imamların masum olduklarını, onlara itaat etmenin gerekliliğini ve onlara vahiy indiğini onaylamaktadır. Çünkü “İmamlar -dörtten fazla kadınla evlenme dışında-, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile aynı konumdadırlar” ibâresi, onlara vahiy geldiği, onların masum oldukları, onlara itaat etmenin farz olduğu ve Nebi -sallallahu aleyhi ve

1 el-Kâfi fî Usûlî'd-dîn, Kitabul-Hucce, cilt: 1, sayfa: 270

sellem-'e verilen her türlü kemâliyet ve özelliklerin onlara da verildiğini açıkça göstermektedir.

Ey şîâ mensubu!

Bu iftirâ ve süslü yalanın altında yatan gerçek hedef:

İslâmı ve müslümanları yok etmek ve şîâyı İslâm ve müslümanlardan ayırmaktır. Çünkü şîânın yanında, -güya- müslümanlardaki Kur'an-ı Kerîm ve Sünnet-i Nebevîye'den daha üstün olan ve bu ikisine ihtiyaç duymadıkları Fâtîma mushafı, Cefr, Câmia, geçmiş peygamberlerin ilimleri ve masum imamlara inen vahiy vardır. O imamlar ki dörtten fazla kadınla evlenme dışında, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile aynı konumdadırlar. Ayrıca bunun dışında, bu inanca sâhip olan şîâyı İslâm'dan soyutlayan ve hamura düşen kılın, hamurdan kolayca ayıklandığı gibi, onları müslümanlardan ayıklayan daha nice sebepler vardır.

İslâm adına İslâm ümmetinden kıymetli bir parçasını koparıp, bir çok insanı ehli beyte yardım adına ehli beytin yolundan uzaklaştıran şerli ruhlara Allah lânet etsin.

7. GERÇEK

Ehl-i Beyt ile birlikte Selman, Ammar ve Bilâl gibi az sayıda sahabenin dışında, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ölümünden sonra ashâbının dînden dönerek kâfir oldukları inancı!

Şiânın ileri gelen fakih ve âlimleri neredeyse bu konuda ittifak etmişlerdir. Çünkü bu konudaki eserleri böyle söylüyor, kitapları açıkça bunu dile getiriyor. İnançları gereği farz olan takiyye dışında çoğunlukla bunu ilan etmeyen hiç kimse yoktur.

Bu gerçeği teyid etmek amacıyla şu delilleri sunuyoruz:

“Ravdatu'l-Kâfi” adlı kitabın da yazarı olan Küleynî, bu kitabın 202. sayfasında şöyle der:

“Hanan'dan, O babasından, O da Ebu Câfer'den rivâyet ettiğine göre, Ebu Câfer şöyle der:

- Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in vefâtından sonra üç kişi dışında -Mikdâd, Selmân ve Ebu Zer- insanlar dînden döndüler!

“**es-Sâfi**” adlı tefsir kitabında -ki bu kitap, şîânın en meşhûr ve en kıymetli tefsîr kitaplarından olup en çok itibâr edilen bir eserdir- bu konuda pek çok rivâyet zikredilmiş, bu rivâyetlerin çoğu da bu inancı yani “Ehl-i Beyt ile birlikte Selman, Ammar ve Bilâl -Allah onlardan râzı olsun- gibi pek az sayıda sahabenin dışında, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’in ölümünden sonra ashâbının dînden dönerek kâfir oldukları inancını” teyid etmektedir.

Ebubekir ve Ömer’in -Allah her ikisinden de râzı olsun-, şîânın onları tekfir etmeleri konusunda şîâ kitaplarında sayılamayacak kadar pekçok rivâyetler vardır.

İşte bunlardan birisinde Küleynî adı geçen kitabının 20. sayfasında şöyle der:

“Ebu Câfer’e, Ebubekir ve Ömer’i sordum.

Ebu Câfer, ‘Tevbe edip mü’minlerin emîri Ali’ye yaptıklarını hatırlamadan dünyadan ayrıldılar. Allah’ın, meleklerin ve insanların hepsinin lâneti onların üzerine olsun.’ dedi!!!

107. sayfasında da şöyle rivâyet etmektedir:

“Ebu Câfer şöyle dedi: Bana, Ebubekir ve Ömer’i mi soruyorsun? Yemîn olsun ki, Ebubekir ve Ömer münâfık oldular, Allah’ın kelâmına karşı çıktılar ve Rasûlullâh ile alay ettiler. Bundan dolayı onlar kâfirdirler. Allah’ın, meleklerin ve insanların hepsinin lâneti onların üzerine olsun!!!”

Ey şîâ mensubu!

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’in ashâbına, kâfir olup dînden döndüler demek hiç akıl kârı mıdır?

Onlar ki, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’in havârîleri, dîninin yardımcıları ve O’nun şariatını omuzlarında taşıyan kimselerdir.

Onlar ki, Allah Teâlâ’nın Kur’an’da kendilerinden râzı olduğunu belirttiği, elçisi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-’in lisânıyla da onları cennetle müjdelediği, dînini onlarla koruduğu, müslümanları onlarla güçlü kıldığı ve kıyâmete kadar dünyada isimlerinin kalıcı olmasını sağladığı kimselerdir.

Ey şîâ mensubu!

Rabbine yemîn ederek bana söyler misin?

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- 'in ashâbını tekfîr etmek, onlara lânet okumak ve onlardan uzaklaşmanın bir hedef ve gâyesi yok mudur?

Tabîî ki vardır ey şîâ mensubu!

Öyle bir hedefi var ki, hem de ne hedef! Yine öyle bir gâyesi var ki, hem de ne gâye!!!

Allah'a yemin olsun ki bu hedef ve gâye;

Yahûdîlik, mecûsîlik ve diğer her türlü şîrk ve putperestliğin düşmanı olan İslâm dînini ortadan kaldırma hedef ve gâyesidir!!!

İşte bu; İslâm'ın temelini ortadan kaldırdığı, tahtını yerle bir edip kalıntılarını ortadan kaldırdığı, Allah'ın izniyle de sonsuza kadar öyle kalacak olan, Mecûsî Kısra devletini yeniden kurma hedef ve gâyesidir.

Müslümanların ikinci halîfesi Hz. Ömer'in- Allah ondan râzı olsun- mecûsi bir genç tarafından öldürülmesi, sana cevap olarak yetmez mi?

Fitne bayrağını üçüncü halîfe Osman'ın -Allah ondan râzı olsun- aleyhine açarak, onun bu yolda kurban gitmesine ve müslümanların diyârında

ilk defa fitne ve şerrin yayılmasına sebep olan Yahûdî asıllı Abdullah b. Sebe değil midir?

Bu uğursuz fitneden, şiâ şeytanı tâ o zaman doğdu, Velâyet ve İmâmet adlı bidat bayraklarını İslâm ve müslümanların üzerinde birer kılıç gibi kullandılar.

Onlar velâyete çağırmakla, Rasûlullah -salallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbını tekfîr edip lânetlediler, onlardan râzı olan ve “Allah onlardan râzı olsun” diyen müslümanları da lânetleyip tekfîr ettiler. İmâmet adlı bidat ile İslâm hilâfetinin aleyhine her türlü oyun ve hileler düzenlendi, müslümanlar arasında helâk edici savaşlar alevlendirildi, müslümanların kanları akıtıldı, binâlar yıkıldı, İslâm ve müslümanlar paramparça bir hayat yaşadılar, diğer düşmanlarına besledikleri düşmanlık gibi müslümanlara da düşmanlık beslediler ve kafir olan hasımlarına yaptıkları hasımlık gibi İslâm'a mensup olan herkese de hasımlık yaptılar.

Ey şiâ mensubu!

Yukarıda zikrettiğimiz esâsa göre şiâ, bu inancı yerleştirmiş ve mezhep edinmiştir. Böylece

İslâm dîninden ayrı, esâsları, prensipleri, kitabı, sünneti, ilmi ve bilgisi olan ayrı bir dîn haline gelmiştir. Bu söylediklerimizi doğrulayan şeyler bu kitapçıkta daha önce zikredilmişti. Şiânın, velâyet adıyla müslümanları parçalamak, onlar arasında fitne ve şer tohumları ekmek ve müslümanlara düşmanlık beslediğine dâir art niyetin veya kötü bir amacın olmasa dahi bu anlattıklarımıza tekrar bakıp iyice düşünmelisin.

“Müslümanlar” denilmesine en lâıyık olan ehli sünnet müslümanlarından, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’in ehli beytinden hoşlanmayan birisini bulamazsınız. O halde şiâ topluluğu, -daha önce de belirttiğimiz gibi- müslümanlara düşmanlık besleyerek, hatta onları tekfir edip lânetlemekle niçin sadece kendisinin velâyet hakkına sahip olduğunu iddiâ edip onu kendisine bir hedef ve gâye edinmektedir?

İmâmet olayı da alay etmek ve abesle iştiğal değil midir?

Öyle ki İslâm dîni, müslümanlara kendilerini Allah’ın şeriatı ve elçisinin sünnetine göre yönetecek kimseyi seçme emrini verdiği, müslü-

manların da devlet başkanlığı yapabilecek ve kendilerini yönetmeye lâayık ve yeterli gördükleri kimseyi seçtikleri halde, şiâ buna; “hayır, devlet başkanlığı yapacak kimsenin, vasîyet edilen ve bizzat adı belirtilen, masum ve kendisine vahiy gelen bir kimse olması gerekir” demektedir.

Müslümanlar böyle bir devlet başkanını ne zaman bulacaklar acaba?

Bunun için mi şiâ, müslümanlara lânet edip onlara düşmanlık besleyerek onlardan ayrılmaktadır?

O halde ey şiâ mensubu!

“Velâyet” ve “İmâmet” akîdesi, müslümanları saptırmak ve aldatmaktan başka bir şey değildir.

Bundan da amaç;

İslâm dînini yıkmak ve müslümanları parçalamaktır.

O halde, kendini bu bâtil inanç, yıkıcı ve karanlık mezhepten kurtararak onlardan uzaklaşmaz mısın?

Ey şîâ mensubu!

Bilmen gerekir ki sen, kendini ve âileni kurtarmakla sorumlusun. O halde öncelikle onları Allah'ın azabından kurtarmaya çalış ve bilmen gerekir ki bu, ancak doğru îmân ve sâlih amelle gerçekleşir.

Doğru îmân, sâlih amel gibidir. Doğru îmân ile sâlih ameli de ancak Allah'ın kitabı ve elçisi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sünnetinde bulabilirsin. Sen, ehli sünnet vel-cemaatin sahasına kaçıp sığınmadıkça ve karanlık şîâ mezhebinin hapsinde bulduğün sürece doğru îmân ve sâlih ameli elde edemezsin.

Müslümanları saptırmak ve ifsat etmek için şîâ mezhebine çağırانların tersine, her türlü bâtil te'vilden uzak, doğru îmân ve sâlih ameli, ancak Allah'ın kitabında bulabilirsin.

Yine, peygamberin sahih sünnetini, yalandan ve şîâ mezhebine çağırانlardan uzak bulacaksın. Doğru îmân ile sağlam İslâmî akîdeyi ancak bu şekilde kazanabilirsin. Bu da Allah'ın kullarına vâdettiği cenneti kazanarak kurtuluşa ermeleri

için meşrû kıldığı, kullarının nefislerini temize çıkardığı sâlih amelle olur.

Ey şîâ mensubu!

Allah'ın kitabı ile elçisi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sünnetinin geniş sahasına hicret et. Zirâ orada güç ve kuvvetine kavuşarak rahatlıkla dolaşabileceğin çok yer ve bol rızık bulacaksın.

Son olarak, sende veya başka birisinde olan bir şeyi elde etmek veyahut senden veya herhangi birisinden korktuğum için bu nasihati takdim etmediğimi bilmelisin.

Allah'a yemîn olsun ki hayır, bunun için yapmadım. Bunu, sadece İslâm kardeşliği ve Allah rızâsı için, kitabı için, elçisi için, müslümanların yöneticileri ile avam tabakasına nasihat etmek için yaptım. Sana bu nasihati takdim etmeme neden olan şey, işte budur.

Allah Teâlâ'dan, gönlünü bu nasihata açmasını ve onunla seni dünya ve âhîret saadetine iletmesini dilerim.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	3
1. Gerçek.....	7
2. Gerçek.....	11
3. Gerçek.....	17
4. Gerçek.....	21
5. Gerçek.....	27
6. Gerçek.....	33
7. Gerçek.....	37